

Сезонът на костите

Тъкмо бях свършила поредната глава от книгата, когато светлините внезапно угаснаха и влакът спря. Разбрах какво се случва част от секундата преди мъжа с вестника. Той целият се напрегна в седалката си.

– Май ще има претърсване.

Опитах да отговоря нещо, да потвърдя опасенията му, но езикът ми сякаш бе залепнал за небцето.

Изключих четеца. В стената на тунела отвън се отвори врата, а във вагона светна надпис ПРОВЕРКА ЗА СИГУРНОСТ. Знаех какво ни предстои: среща с патрул от двама Жандарми. Единият от тях винаги бе старши, обикновено медиум. Никога по-рано не бях попадала на проверка, но знаех, че малко зрящи успяват да се измъкнат от нея.

Сърцето ми подскочи в гърдите. Погледнах към спътника си, за да видя реакцията му. Явно имаше ясновидски способности, макар и не особено силни. И сама не знаех как успявам да преценя това – просто вътрешните ми антени реагираха по различен начин.

– Трябва да се махнем от този влак – каза мъжът, като се изправи на крака. – Каква си ти, миличка? Оракул?

Не отвърнах нищо.

– Знаем, че си зряща. – Ръката му дръпна дръжката на вратата. – Хайде, недей да стоиш така. Все някак ще се измъкнем. – Той избърса чело с ръкава си. – Толкова дни без проверка и ето, че точно днес...

Аз все така не помръдвах. Нямахме никакъв изход. Прозорците бяха нечупливи, bravите на вратите – блокирани, а времето вече изтичаше. Лъчите на два фенера засноваха из вагона.

Стоях като закована на мястото си. Жандарми. Трябва да бяха засекали по някакъв начин присъствието на зрящи във влака, иначе нямаше да угасят осветлението. Така щяха да различат по-добре аурите ни, да преценят точно вида им.

Двамата влязоха. Един призовател и един медиум. Влакът потегли отново, но лампите не светнаха. Те доближиха първо мъжа.

– Име?

Той вирна брадичка.

– Линуд.

– Причина за пътуването?

– Бях на посещение при дъщеря си.

– Посещение при дъщеря ти. А сигурен ли си, че случайно не си тръгнал на спиритически сеанс?

Нямаше да ни се размине току-така.

– Имам всички необходими документи от болницата – каза Линуд. – Тя е много зле. Разрешено ми е да я виждам всяка седмица.

– Може и да не я видиш повече, ако още веднъж си отвориш плювалника. – Той се обърна към мен и изляя: – Ти, там! Къде ти е личната карта?

Бръкнах в джоба си и я извадих.

– А разрешението за пътуване?

Подадох му и него. Той го огледа внимателно.

–Работиш в 4-та Секция.

–Да.

–Кой е издал това разрешение?

–Бил Бънбъри, кварталният ми отговорник.

– Аха. Но трябва да проверя и още нещо. – Старшият Жандарм насочи фенера си към очите ми. – Не мърдай.

Аз дори не трепнах.

–Нямаш духовно зрение – измърмори той. – Значи трябва да си оракул.

Отдавна не бях попадал на нещо подобно.

–За последно видях оракул с цици през четирийсетте – обади се другият. – На началниците ще им хареса.

Шефът му се усмихна. Имаше колобоми и в двете си очи, признак за постоянно духовно зрение.

–Не съм оракул – казах аз.

– Да бе, да. А сега млъквай и стой мирно.

Повечето зрящи ме вземаха за оракул. Елементарна грешка, защото аурите си приличаха – всъщност, дори бяха с еднакъв цвят.

Той разтвори клепачите на лявото ми око с пръсти. Докато оглеждаше старателно зениците ми в търсене на липсващите колобоми, другият пътник се втурна към отворената врата. Въздухът потрепери, когато той запрати един дух – своя ангел-пазител – по посока на Жардармите. По-младшият от двамата изпищя, защото ангелът се стовари върху него и преобърна сетивата му подобно на тел, разбъркваща сурови яйца.

Началникът му обаче бе твърде бърз. Преди някой да успее да реагира, той призова свита от полтъргайсти.

–Стой на място, медиум!

Линуд го изгледа презрително. Беше дребен мъж около четирийсетте, слаб, но жилав, с кестенява коса, прошарена по слепоочията. Заслепена от фенера, не виждах добре полтъргайстите, но ги усещах и те ме правеха твърде слаба, за да помръдна. Успях да преброя три. Никога по-рано не бях виждала човек да контролира дори *един* полтъргайст, какво оставаше за три. По гърба ми полазиха ледени тръпки.

Докато ангелът се готвеше за повторна атака, полтъргайстите обкръжиха Жандарма.

–Ела с нас мирно и тихо, медиум – каза той – и ще помолим шефовете да не те изтезават.

–Мъченията ви не ме плашат, господа – вдигна ръка Линуд. – Имам ли ангел до себе си, не се боя от нищо.

–Всички приказват така, докато не видят Тауър.

Линуд запрати ангела си по дължината на вагона. Не успях да видя сблъсъка, но всичките ми сетива реагираха болезнено, като оголен нерв. Присъствието на трите полтъргайста изсмукваше енергията ми и едва успях да се удържа на крака. Линуд се правеше на куражлия, но знаех, че и той ги усеща и се бори с всички сили да укрепи своя ангел. Докато призователят контролираше полтъргайстите, колегата му рецитираше тренодия – заклинание, което караше

духовете да умират окончателно, заточвайки ги във владения извън досега на зрящите. Ангелът потрепери. За да го прокудят наистина трябваше да знаят пълното му име, но монотонният напев го правеше твърде слаб, за да защитава приемника си.

Кръвта запулсира в ушите ми. Гърлото ми се сви, а по пръстите ми пролазиха иглички. Ако продължавах да стоя безучастно, щяха да арестуват и двамата ни. Видях себе си затворена в Тауър, при уредите за мъчения, а после на бесилото...

Не, *нямаше* да умра днес.

Докато полтъргайстите настъпваха към Линуд, нещо се случи със зрението ми. То се концентрира върху Жандармите. Съзнанията им пулсираха недалеч от моето, два трептящи обръча от енергия.

Намерението ми бе само да ги дезориентирам, да си спечеля време за бягство. Елементът на изненадата беше на моя страна. Те ме бяха пренебрегнали. Оракулите се нуждаеха от свита, за да бъдат опасни.

Не и аз.

Черният прилив на страха ме погълна изцяло. Преди да разбера какво става, духът ми излитна от тялото, устреми се към старшия Жандарм и се стовари право в неговата сънорама. Не се сблъска с нея, а я прониза, мина през нея. Изтика я и я запрата в етера, оставяйки тялото му празно. В следващия миг същата участ сполетя и другаря му.

После духът ми се върна с тласък, от който зад очите ми избухна мълния. Никога през живота си не бях изпитвала такава болка. Сякаш нажежени шишове пронизваха черепа ми, изгаряйки самата тъкан на мозъка, толкова горещи, че не можех да виждам, да мисля, нито да помръдна. Смъртно усещах с бузата си лепкавия под на вагона. Каквото и да бях сторила, щях да се замисля, преди да го сторя отново.

Влакът се разклати, забавяйки ход. Явно приближавахме следващата спирка. Изправих се на лакти, треперейки от усилието.

– Господин Линуд?

Никакъв отговор. Пропълзях до мястото, където лежеше и щом преминахме край осветено място в тунела, успях да зърна лицето му.

Мъртъв. Полтъргайстите бяха изкарали душата му от тялото. Документите му се въргаляха по пода до него. Уилям Линуд, четирийсет и три годишен. Две деца, едното с кистозна фиброза. Женен. Банков служител. *Медиум*.